

TÔI ĐƯỢC ĐIỀU-TRỊ BẰNG PHẪU-THUẬT

Mục-Sư Dương-Sáu

Theo kinh-nghiệm bản-thân, tôi thường thấy những người không hề bị đau lật-vật như tôi đây, nhưng đến khi bị đau là đau nhiều, đau khá chớ không ít đâu. Còn như nhà tôi, trong những năm qua, khi thì bị đau đầu gối, lúc lại đau mắt cá, có khi đau vai, và đau ở nơi cổ tay. Và cứ mỗi khi phần nào trong cơ-thể đau là phải giải-phẫu, chứ chẳng phải chỉ dùng thuốc thôi đâu, nhưng chỉ trong vài tuần-lễ thì bình-phục hẳn hoặc thuyên-giảm phần lớn. Còn tôi, mấy năm còn nhỏ không kể, chỉ kể hơn bảy chục năm về sau, chưa lần nào nghe nói đến đau ốm gì cả. Nhưng những tháng vừa qua, nhiều người nghe nói tôi bệnh, ai cũng vừa ngạc-nhiên vừa lo-ngại vô cùng.

 Vào cuối năm rồi, mỗi khi tôi tắm, vừa xả nước ướt hết người, thì cánh tay trái bắt đầu tê từ vai rồi chạy xuống đến bàn tay vào khoảng chừng vài ba phút rồi hết. Tôi trình bày với bác-sĩ gia-đình, ông bảo rằng không có gì lo-lắng, vì đã có tuổi nên đôi khi cũng có vài sự-kiện nhỏ về đường gân, tập thể-dục đều sẽ hết. Ít lâu sau, quả thật không còn, nhưng mỗi lần nháy mũi (*hách hơi*) là cánh tay trái bị tê từ vai đến bàn tay. Tôi vẫn tiếp-tục sinh-hoạt trong gym mỗi ngày vài giờ, không bao lâu, triệu chứng đó không còn nữa, song cánh tay trái lại bị đau râm-râm, và cánh tay phải bị tê từ vai trở xuống bàn tay. Tôi liền xin hẹn đi bác-sĩ chuyên-khoa, sau khi khám-xét, bác-sĩ cho đi chụp MRI, tuần lễ sau, tôi trở lại gặp bác-sĩ, ông cho xem hình trong film và nói, *“bị như thế này là đau lắm đó, tôi không biết làm sao ông chịu nổi được”*, nói xong ông bảo tôi chờ ông một phút, khi trở lại ông bảo, *“Tôi đã gọi điện-thoại cho bác-sĩ Brett rồi, ông ấy tốt lắm. Tôi sẽ cho cô y-tá dẫn ông qua phòng ông ấy và ông ta sẽ thăm-định chữa-trị cho ông.”*

 Tôi được đưa vào phòng mạch để chờ gặp bác-sĩ Brett. Khoảng chừng 20 phút, bác-sĩ Brett đẩy cửa bước vào, chào tôi và hỏi tôi bị đau như thế nào, tôi kể cho ông nghe đầu đuôi. Rồi ông chỉ lên film giải-thích. *“Cái đốt xương sống kè nơi cổ của*

ông trời ra làm cho các dây thần-kinh bị ép, cho nên hai cánh tay của ông bị tê, đau và sẽ bị bại, nếu không chữa-trị bằng phẫu-thuật.” Tôi hỏi ông giải-phẫu trong bao lâu và tỉ-lệ may rủi như thế nào? Ông cho biết trong vòng một giờ, và sau đó phải mang cervical collar để bảo-vệ cho cái cổ trong vòng 6 tháng. Còn về tỉ-lệ rủi-ro trong khi giải-phẫu thì không có gì phải lo-ngại cả, một trăm trường-hợp có thể có từ 4 đến 5% nguy-hiểm hoặc chảy máu mà thôi. Nếu thực-hiện sớm càng tốt, nhưng đừng để lâu ngày càng bị nặng và sức-lực tuổi già càng thêm kém, khó chịu-đựng nổi. Tôi về nhà suy-nghĩ và cầu-nguyện cũng như thảo-luận với bà xã, chúng tôi quyết-định giao-phó mọi sự cho Chúa, và xuất-tiến làm hẹn cho cuộc giải-phẫu. Ngày 4/3/13, có hẹn đến bệnh-viện làm các thủ-tục cần-thiết để ngày hôm sau lên bàn mổ.

 Cuộc giải-phẫu bắt đầu vào lúc 12 giờ trưa, ngày 5 tháng 3 năm 2013, tại bệnh-viện Cơ-Đốc Portland, Oregon, do bác-sĩ Brett thực-hiện. Sau một giờ giải-phẫu, được đưa ra phòng dưỡng sức, và 4 giờ chiều chuyển ra phòng dưỡng bệnh ở lại đêm. Nửa đêm hôm hôm ấy, tôi bỗng nhiên mê-man, sức-lực mất đi rất nhiều, các điều-duỡng và bác-sĩ trực theo-dõi từng giờ phút, và tăng-cường các biện-pháp cần thiết. Sáng hôm sau, bác-sĩ Brett đến thăm tôi, ông xem phúc-trình và khám-xét, rồi cho đi chụp X-ray. Một giờ sau, ông trở lại cho biết sẽ phải có cuộc giải-phẫu vào lúc 2 giờ chiều nay. Lập tức mọi thủ-tục cần-thiết được hoàn tất, nào là lấy máu, ký giấy tờ và v.v. Khi ký giấy, tôi cầm bút đưa vào chỗ phải ký, nhưng tay tôi không còn sức-lực để đề ngoài viết xuống giấy được, rốt cuộc ba chữ ký trên 3 tờ giấy mà tôi đã ký, chẳng thấy chữ ký nào có mực cả, cho nên người có phận sự phải ký nhận chứng-kiến về tình-trạng đó của tôi!

 Hai giờ chiều, tôi được đưa lên bàn mổ, nhưng tôi đã ngủ thiếp đi bao giờ không hay biết gì cả, mãi cho đến khi tỉnh-dậy thì đã được đem trở lại phòng dưỡng bệnh rồi. Dầu vậy thân-thể tôi đau nhức, tâm-trí mơ-màn, rồi mấy ngày sau, tiểu tiện